

บทที่ 1

"คุณคะ..." เสียงนุ่มๆ ของหญิงวัยกลางคนในชุดนอนกระโปรงยาว สีเนื้อตั้งขึ้นขัดจังหวะการอ่านหนังสือของชายวัยกลางคนอีกคนในห้อง ผู้ซึ่งจะเป็นใครอื่นไปไม่ได้นอกจากสามีคู่ทุกข์คู่ยาก วรฤทธิ์เงยหน้าขึ้น จากหนังสือการตลาดเล่มโตในมืออย่างเสียไม่ได้ แต่เมื่อมองเห็นใบหน้า ที่วิตทุกซึ้งร้อนของภรรยาที่ตัดสินใจวางคว่ำหนังสือเล่มนั้นลงบนโต๊ะตัว เล็กข้างๆ แก้อีอาร์มแชร์ที่เขากำลังครอบครองอยู่ เขาค่อยๆ ยืนกายขึ้น จากท่าที่นั่งที่เอนสบายเสียเกือบจะกลายเป็นนอน และทำท่าเหมือนตั้งอก ตั้งใจฟังในสิ่งที่ภรรยาที่กำลังจะพูดอย่างต้องการจะเอาใจ ดังเช่นที่เคยทำ กันมาเนิ่นนานกว่าสามสิบปี

"มีอะไรไม่สบายใจหรือคุณหวล ทำไมทำหน้ากั้มอกกั้มใจอย่างนั้น"

"ก็เรื่องตารุทธิ์ลิคะ" คุณหวลหรือหวลแซ พัทธเพียรเลิศ ภรรยาที่ ยังคงความสวยพริ้งอยู่เป็นนิจแม้วัยจะล่วงเลยเข้าสู่เลขห้ามาได้กว่าครึ่ง ทศวรรษแล้วบนอุบิบบ ใบหน้ายังไม่คลายความกังวล ก่อนจะเคลื่อนกาย มานั่งเหมะลงที่แก้อีอาร์มแชร์อีกตัวซึ่งตั้งอยู่อีกข้างของโต๊ะตัวเล็ก ไม่ไกล

ผู้เป็นสามี

"ตารุทธิ์ไปทำอะไร" วรฤทธิ์เอ่ยถามอย่างไม่ใคร่จะเข้าใจ เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาตั้งแต่วรฤทธิ์ บุตรชายเพียงคนเดียวของเขาถือกำเนิดขึ้น จนบัดนี้ที่เวลาล่วงเลยมาเกือบจะยี่สิบเก้าปีแล้ว เขาก็ยังไม่เคยเห็นว่า บุตรชายของตนจะกระทำการอันใดให้ผู้เป็นบุพการีเดือดเนื้อร้อนใจ แม้แต่อย่างเดียว จะว่าไปวรฤทธิ์เป็นความภูมิใจสูงสุดของเขาและภรรยา มาโดยตลอด ทั้งรูปร่างหน้าตาที่เพียบพร้อมราวกับจะเป็นนายแบบได้ มารยาททางสังคมที่ไม่มีที่ติสมกับชาติตระกูล สถิติปัญญาที่เรียกได้ว่าแทบจะเป็นหนึ่งในทุกๆ สถาบันที่เขาได้รับการศึกษา ดิกริการศึกษาก็ไม่น้อยหน้าใครที่ไหนด้วยปริญญาตรีสาขาวิศวกรรมศาสตร์คอมพิวเตอร์ เกียรตินิยมอันดับหนึ่งจากมหาวิทยาลัยรัฐชื่อดังที่สุดในประเทศ ก่อนจะไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยท็อปเท็นของสหรัฐอเมริกาในระดับปริญญาโทสาขาบริหารธุรกิจ พ่วงท้ายมาด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่งอีกเช่นกัน บัดนี้กำลังมีกิจการส่วนตัวเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ซึ่งเข้าหูนกับเพื่อนสนิทที่เรียนมาด้วยกันและกำลังไปได้ด้วยดี เป็นธุรกิจที่ได้รับการกล่าวขวัญถึงในนิตยสารและหนังสือพิมพ์ทางธุรกิจอยู่ไม่เว้นแต่ละวัน

อ้อ...อีกอย่าง นอกเหนือจากคุณสมบัติยาวเป็นหางว่าวที่กล่าวมาแล้วข้างต้น บุตรชายคนเก่งของเขายังกำลังจะได้รับปริญญาเอกทางด้านบริหารธุรกิจที่มหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังในกรุงเทพฯ พร้อมกับได้รับเกียรตินิยมพิเศษให้เป็นอาจารย์พิเศษ ไม่ก็เป็นวิทยากรบรรยายให้กับนักศึกษาปริญญาโทอีกหลายโปรแกรมที่มหาวิทยาลัยแห่งนั้นเป็นครั้งคราว แล้วอย่างนี้วรฤทธิ์จะไปทำอะไรให้ภรรยาเป็นทุกข์กังวลใจได้เล่า...

แต่สิ่งหนึ่งที่วรฤทธิ์มองข้ามไปก็คือบุตรชายของเขากำลังจะมีอายุครบยี่สิบเก้าปีในอีกสองสามเดือนข้างหน้า แต่ชายหนุ่มไม่เคยมีคู่รักที่พามาแนะนำให้กับครอบครัวได้รู้จัก อย่ายว่าแต่คู่รักเลย แม้แต่เพื่อนหญิงที่สนิทสนม ทั้งเขาและภรรยาก็ไม่เคยเห็น

"คุณคะ...ตารุทธ์จะยี่สิบเก้าอยู่อีกไม่กี่เดือนนี้แล้วนะคะ"

"เออ เร็วแฮะ" วรฤทธิ์อุทานเบาๆ อย่างไม่จริงจังอะไร ก่อนจะเอ่ยถามภรรยาต่ออย่างยังไม่คลายความสงสัยว่า "แล้วคุณเครียดเรื่องอะไร เรื่องตารุทธ์เกินทุกวันนี้ยังงั้นหรือ"

"ดิฉันกำลังสงสัยว่า..." นवलเซทำหน้ากสลับไม่เข้าคายนอกออกอยู่พักใหญ่ก่อนจะตัดสินใจพูดออกไปตามตรงอย่างใจคิดว่า "ตารุทธ์จะชอบไม้ป่าเดียวกัน"

"หา...คุณว่าไงนะ" คราวนี้วรฤทธิ์แทบจะหลุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่กำลังนั่งอยู่ เนื่องด้วยหัวข้อสนทนาซึ่งเพิ่งออกมาจากปากของภรรยาเป็นสิ่งที่ไม่เคยอยู่ในความคิดคำนึงของเขาเลยแม้แต่เพียงน้อย

"มันจะเป็นไปได้ยังไงกัน"

"ดิฉันนะสงสัยมานานแล้ว คุณลองคิดดูสิคะ ตารุทธ์อายุจะยี่สิบเก้า หน้าตาที่ดี ฐานะก็พร้อม สติปัญญาก็ไม่ด้อยไปกว่าใครที่ไหน แต่ทำไมไม่เคยมีคูรักรักกับใครๆ เขา มีที่ไหนกันคะ ที่ผู้ชายดีเลิศเพอร์เฟ็กต์อย่างลูกชายเราจะเหลือรอด ไม่โดนผู้หญิงที่ไหนคาบไป"

ที่ภรรยาพูดก็มีเหตุผล เขามัวเฝ้าแต่ภูมิใจกับความเพียบพร้อม ไม่มีที่ติของบุตรชาย และยุ่งวุ่นวายกับธุรกิจร้อยล้านพันล้านเสียจนไม่มีเวลายามานั่งคิดเรื่องหุยมหิมไร้สาระจำพวกนี้ ทำให้ลืมนึกถึงความจริงข้อนี้ไปเสียสนิท แต่อย่างไรเขาก็มองไม่เห็นว่ารุทธ์จะเป็นคนผิดปกติทางเพศที่หันเหไปชอบผู้ชายด้วยกันไปได้

ระหว่างที่ผู้เป็นสามีกำลังนั่งอึ้งไปอย่างใช้ความคิด นवलเซก็ให้เหตุผลแสดงข้อสงสัยของตนเองต่อไปอย่างอัดอั้นตันใจว่า

"แล้วคุณดูสิคะ ตารุทธ์ไปไหนมาไหนกับตาชเนตตลอดเวลา บางทีก็พากันมากินข้าวที่บ้าน ทำงานก็ทำด้วยกัน วันหยุดยังไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกัน ตารุทธ์ไม่มีแฟน ตาชเนตก็ไม่มีแฟน อายุก็ไม่ใช่น้อยๆ กันทั้งสองคนนะคะ แล้วมาเกาะติดกันแฉอย่างนี้ มันน่าแปลกใจไหม"

"อืม ที่คุณพูดก็ฟังดูมีเหตุผล แต่ให้ยังไงผมก็คิดไม่ออกว่าตารุทธ์จะเป็นพวก...อะไรนะ ไอ้ที่พวกวัยรุ่นเขาฮิตๆ เรียกกันจนติดปากนะ"

"เกย์ค่ะ" คุณนวลแซทตอบสามีเสียงดังฟังชัด

"เออนั้นแหละ เกย์ ผมว่าคุณอย่าเพิ่งไปปักใจเชื่อเลย" วรฤทธิ์เอ่ยขึ้นอย่างต้องการจะปลอบใจภรรยา แม้ภายในใจจะเริ่มวิตกกังวลไปด้วย

มีลูกเพียบพร้อมทุกอย่างจนใครๆ สามบ้านแปดบ้านพากันอิจฉา แต่ลงเอยด้วยการเป็นเกย์เนี่ย มันก็น่าเศร้ายดนะ

"แล้วเราจะนั่งใจเย็นรอดูเหตุการณ์กันไปเรื่อยๆ อย่างนี้เหวอคะ คุณไม่กลัวไม่มีสามี ไม่ได้อุ้มหลานมั่งรึยังไง" เสียงของคุณผู้หญิงที่บ้านเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ บ่งบอกถึงอารมณ์ที่กำลังขึ้นตามคีย์เปียโน โดเรมีฟาซอลของเธอได้เป็นอย่างดี

"แล้วคุณจะให้ผมทำยังไง" เขาถามอย่างจนปัญญา "ถามตารุทธ์ตรงๆ ั้งนี้แหละ"

"ไม่ได้ค่ะ" นวลแซมมิมริมฝีปาก เธอเงยไปครู่หนึ่งอย่างใช้ความคิด ก่อนจะตอบออกมาอย่างหน้าตาเฉยว่า "เราควรจะต้องหาสะใภ้ให้ตารุทธ์โดยเร็วที่สุด ดีกว่าวิวหายแล้วค่อยมาล้อมคอก"

"แล้วคุณแน่ใจหรือว่าป่านนี้วิวจะยังไม่หาย หรือต่อให้ยังไม่หาย แต่กว่าคุณจะสร้างคอกเสร็จ ผมว่า..."

"เอ๊ะ คุณนี่ยังง" อารมณ์ของเธอพุ่งปรี่ถึงขีดสุด น้ำเสียงนุ่มๆ ในตอนแรกเริ่มจะแปรเปลี่ยนไปเป็นคนละเรื่อง "ไหนคุณเพิ่งบอกฉันว่าอย่าคิดมากงัยคะ"

"โอเคๆ ผมยอมแพ้" นักธุรกิจชื่อดังที่ครองความเป็นหนึ่งในวงการธุรกิจ ในที่สุดก็ยอมจำนนให้กับภรรยาสุดที่รักแต่โดยดีดังเช่นที่เคยเป็นมา

"คุณจะทำอะไรก็ตามเถอะ ผมให้อิสระคุณเต็มที่"

"ดีค่ะ ถ้าอย่างนั้นฉันคิดว่าฉันคงจะต้องเริ่มต้นทำอะไรสักอย่างแล้ว" นวลแซมเอ่ยขึ้นอย่างหมางมอด ก่อนที่จะเร่งดำเนินแผนการขั้นต่อไป

ในวันรุ่งขึ้น

แรงน้ำหนักรของกระเป๋าหนังใบหิ้วที่ห้อยแอร์เมสที่วางลงบนเก้าอี้โซฟาปรับแขกทำเอาเจ้าของบ้านหญิงต้องเหลือบมองหน้าแขกผู้มาเยือนด้วยสายตาที่แสดงความไม่เข้าใจ วิภาดาขมวดคิ้ว รอคอยว่าเมื่อไหร่อีกฝ่ายจะเปิดประเด็นสนทนา ซึ่งบัดนั้นเธอก็จะได้เข้าใจเสียที่ว่านวลแขผู้มีศักดิ์เป็นทั้งเพื่อนสนิทและพี่สะใภ้มาเยี่ยมเยือนเธอถึงบ้านโดยไม่ได้บอกกล่าวมาก่อนเพราะมีเรื่องทุกข์ร้อนอันใดกันแน่

"เฮ้อ" เสียงทอดถอนใจดังขึ้นจากผู้มาเยือน กระทั่งสาวใช้คลานเอาเครื่องตุ้มกับของว่างเข้ามาเสิร์ฟและลับกายออกจากห้องไปแล้ว แต่จนแล้วจนรอด นวลแขก็ยังคงไม่ปริปากบอกว่าเกิดอะไรขึ้น

"มีเรื่องอะไรนวล ทำไมทำหน้าที่พิลึกอย่างนั้น ปกติฉันไม่เคยเห็นเธอมีความทุกข์อะไรกับใครเขา"

"ก็ตำรวจหลานชายคนโปรดของเธอละสิ" ในที่สุดก็พูดออกมาจนได้ แม้ว่าเธอจะเป็นบุตรชายของตนเอง แต่กลับมีความสนิทสนมกับวิภาดาผู้มีความดีเป็นอาไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน สืบเนื่องมาจากสมัยที่เข้าปศศึกษาต่อและทำงานที่ประเทศสหรัฐอเมริกาอยู่สี่ห้าปี วิภาดาก็ไปอยู่เป็นเพื่อนกรมาศ...บุตรสาวซึ่งกำลังศึกษาระดับปริญญาตรีที่รัฐเดียวกันอยู่หลายปีเช่นกัน นอกเหนือไปจากนั้นสมัยที่วุธยังเป็นเด็กเล็กๆ คุณพอใจดีซึ่งในยามนั้นยังไม่มีทายาทสืบสกุลเป็นของตนเองก็หมั่นมาเยี่ยมเยียนเขา และเฝ้าดูแลเอาใจใส่ประดุจว่าเขาเป็นบุตรชายคนหนึ่งของเธอที่ไม่ปาน ความสนิทสนมของอาหลานคู่นี้จึงเกินกว่าที่บุคคลภายนอกทั่วไปจะเข้าใจ

ยิ่งในภายหลัง หลังจากที่ทั้งวุธ วิภาดา และกรมาศกลับมาประเทศไทยแล้ว วิภาดาเริ่มระแคะระคายมาว่าภรรยา...สามีของตนไปมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้ช่วยคนสนิทซึ่งเป็นญาติห่างๆ ของเขาเองใน

ช่วงเวลาหลายปีที่เธออยู่ห่างบ้าน วิภาดา ก็เริ่มไม่สบาย ร่างกายที่ไม่แข็งแรง อยู่แล้วก็ยิ่งทรุดโทรมลงจนหลานชายคนโปรดต้องมาเยี่ยมเยียนเป็นประจำ สภาพสุขภาพของคุณอาสุดที่รักทำให้เขาเฝ้าเจ็บแค้นแทนเธออยู่บ่อยๆ และแทบจะเล่นไปจัดการผู้หญิงคนนั้นที่เป็นตัวต้นเหตุของเรื่องราวทั้งหมดด้วยความโกรธแค้น ทั้งๆ ที่ยังไม่รู้เลยว่าเธอชื่ออะไร หน้าตาเป็นอย่างไร รู้เพียงแต่เป็นญาติห่างๆ ของคุณอาผู้ชายเท่านั้น หลายครั้งที่วิภาดาจำต้องพุดปรามให้เขาใจเย็นลง เนื่องจากเธอเองก็ต้องยอมรับว่าสาเหตุหนึ่งที่ทำให้สามีออกนอกกลุ่มนอกทางก็เพราะความบกพร่องในหน้าที่ของภรรยา มัวแต่ไปคุมบุตรสาวคนเดียวของตนแฉด้วยความเป็นห่วง อยู่ที่ต่างบ้านต่างเมืองเป็นเวลาหลายปี

"ดารุทธิ์ไปทำอะไร" วิภาดาหันไปถามเพื่อนของเธออย่างแปลกใจ ที่ผ่านมามารุทธิ์ หลานชายของเธอทำตัวดีมาโดยตลอด ไม่เคยสร้างเรื่องสร้างราวอะไร แล้ววันนี้อะไรที่ทำให้เพื่อนของเธอต้องลงทูลหนึ่งรถมาหาถึงบ้านแต่เช้าด้วยสีหน้าเช่นนี้

"ฉันกลัวว่าดารุทธิ์จะเป็นเกย์" นวลแขเอ่ยปากกับวิภาดาอย่างไม่อ้อมค้อม

"ฉันเลยกำลังคิดว่าจะต้องทำอะไรสักอย่าง"

"ดารุทธิ์เนี่ยจะเป็นเกย์ เธอคิดมากเกินไปแล้วนวล" วิภาดาส่ายหน้าอย่างไม่มีทางยอมรับความคิดเห็นของเพื่อนได้

"จริงๆ นะ หลังๆ เอาแต่เกาะติดกับเพื่อนผู้ชาย ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด บางทีก็กลับดึกตื่น พอวันหยุดก็พากันไปต่างจังหวัดกับเพื่อน"

"เขาทำงานหนัก บางทีมีสังสรรค์กับลูกค้า บางทีมีประชุมจนดึกจนดื่นก็ต้องกลับดึกบ้าง และพอวันหยุดก็เป็นธรรมดาที่จะหาเรื่องไปเที่ยวต่างจังหวัดพักผ่อนกับเพื่อน เหตุผลแค่นี้มันเบาเกินกว่าจะกล่าวหาว่าหลานชายฉันผิดปกตินะ"

"แต่ดารุทธิ์อายุจะยี่สิบเก้าอยู่อีกไม่กี่เดือนนี่แล้วนะ เธอเคยเห็นเขา

ดวงผู้หญิงที่โหนบ้างโหมลละ" นวลแซเถียงเพื่อนรักอย่างไม่ยอมแพ้ จนอีกฝ่ายถึงกับจนคำพูด

"เธอเคยเห็นเธอผู้ชายที่พร้อมสรรพอย่างตารุทธ์แต่หาแฟนไม่ได้ นะ มีที่ไหนกัน"

แม้จะจนปัญญาที่จะหาเหตุผลมาได้เถียง แต่วิภาดาก็ยังอดไม่ได้ที่จะแย้งขึ้นว่า "อาจไม่ใช่หาแฟนไม่ได้ แต่ตารุทธ์ไม่ใช่คนที่จะไปประทับใจใครง่ายๆ"

เสียงใครบางคนเดินลงบันไดบ้านมาจากชั้นสอง ทำให้สองหญิงวัยกลางคนต้องหยุดบทสนทนาทั้งหมดไว้ก่อนจะหันไปที่ต้นเสียง และก็พบหญิงสาววัยราวๆ ยี่สิบสี่ปี ผมขอยสั้น ผิวขาวละเอียดยิ้มไบหน้าให้ยิ่งสวยเก๋ แต่งตัวหวานใสด้วยเสื้อคัลล่องคอสีชมพูและกระโปรงบานสีขาวยุติธรรมซึ่งกำลังเป็นที่นิยม เธอกำลังเดินลงบันไดและมุ่งตรงมาที่มุมรับแขกซึ่งทั้งสองนั่งสนทนากันอยู่

นวลแซรับไหว้หญิงสาวผู้นั้นก่อนจะยิ้มให้อย่างเอื้อเอ็นดูและเอ่ยถามว่า "จะไปไหนเธอแก้ม แต่งตัวสวยเสีย"

แก้มหรือกรมาศทนต์ตัวลงนั่งข้างๆ ผู้มีศักดิ์เป็นป้าสะไภ้ ยิ้มให้อย่างสดใสก่อนจะตอบเสียงหวานว่า

"แก้มนัดกับเพื่อนไว้ตอนเที่ยงนะคะป้า นวล พี่รุทธ์ล่ะคะ ไม่มาด้วยกันเธอ" ว่าแล้วเธอก็กวาดสายตามองรอบๆ เนื่องจากว่าปกติแล้ว พี่รุทธ์ของเธอมาเยี่ยมเยียนที่บ้านนี้บ่อยกว่าคุณนวลแซผู้เป็นทั้งป้าสะไภ้และเพื่อนสนิทของมารดาเสียอีก

"เฮ้อ อดไม่ได้ที่จะระบายลมหายใจยาวอีกที ก่อนจะเปิดปากระบายความกังวลใจของตนให้ผู้มีศักดิ์เป็นหลานสาวฟัง "ก็ตารุทธ์นะสิ ทำให้ป้าต้องมาที่นี่หาแม่เราแต่เช้า"

"อ้าว พี่รุทธ์ไปทำอะไรกันคะ"

อีกแล้ว พอพูดชื่อ 'วรุทธ์' ในเชิงนี้ที่ไร ทุกคนต้องทำหน้าที่เหลือเชื่อ

ก่อนจะตั้งคำถามแบบนี้กับคนเป็นแม่อย่างเธอด้วยใบหน้าเบื่อเหลือ
ไม่เข้าใจเสียทุกที

"คุณป้าเขาเกรงว่าพี่รุทธ์จะไม่ชอบผู้หญิง" คุณวิภาดาพยายามอธิบาย
ให้บุตรสาวฟังอย่างเรียบที่สุด แต่กรรมาคผู้ซึ่งยังไม่เข้าใจต้องแก้ว่ามารดา
หมายความว่าเช่นไรก็รีบพูดสนับสนุนขึ้นในทันที

"ก็ไหนะลึคะ พี่รุทธ์แกไม่ชอบผู้หญิงคะ ตีโน่นตีนี้ไปหมด คุณป้า
ก็น่าจะชินแล้วนี่คะ"

"หา...อะไรวะ นี่แก้มรู้เธอ" นวลแซเริ่มออกอาการตื้นเป็นเจ้าเข้า
จนเกือบกริยาไว้ไม่อยู่

"ไหนๆ เล่าให้ป้าฟังหน่อยซิ ไปรู้อะไรมาดอนไหน"

"รู้อะไรวะคะ" กรรมาคมองหน้ามารดาและป้าสะกัที่จ้องเธอเป็นตา
เดียวด้วยสายตางุนงง

"ก็รู้เรื่องที่พี่ชายคนโปรดของเราเป็นเกย์ไงเล่า" ป้าสะกัอธิบาย
อย่างร้อนใจ

"พี่รุทธ์เนี่ยนะเป็นเกย์ ไม่จริงคะ ร้อยไม่เชื่อพันไม่เชื่อ"

"อ้าว" คราวนี้ทั้งสองสาว (แก่) ประสานเสียงขึ้นพร้อมกันก่อนที่
วิภาดาจะหันไปย้อบุตรสาว "ก็ตะก็แก้มพูดเอง"

"แก้มพูดอะไร" กรรมาคนึกคิดก่อนจะรีบอธิบายอย่างร้อนร่น เพราะ
เกรงว่าผู้ใหญ่ทั้งสองคนจะเข้าใจผิดกันไปใหญ่โต "ไม่ใช่คะ ที่แก้มพูด
แก้มไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น"

"แล้วหมายความว่ายังไงล่ะลูก"

"คือแก้มแค่จะบอกว่าพี่รุทธ์นะเป็นผู้ชายเก่งและก็อู้สูงมากๆ
แบบว่ามองเห็นใครๆ ก็เก่งสู้ตัวเองไม่ได้ไปหมดไงคะ โดยเฉพาะผู้หญิง
พี่รุทธ์มองว่าผู้หญิงส่วนมากโง่ ไร้สมอง ไม่มีเหตุผล เจ้าอารมณ์อะไร
แบบนี้แหละ ทำให้เขาไม่ยอมรับผู้หญิงคนไหนว่าคู่ควรพอสำหรับเขาลักก็"

"ก็จริงนะนวล ฉันเองก็เตือนตารุทธ์ไปหลายทีแล้วว่าลองเปิดใจให้

กว้างบ้าง ผู้หญิงดีๆ เก่งๆ สมัยนี้มีเยอะแยะไป"

"แล้วอย่างนี้จะทำยังไง ขึ้นไปปล่อยไปแบบนี้ลูกชายฉันไม่ไปคว่ำผู้ชาย
เก่งๆ มาเป็นภรรยาแทนเธอ"

"โอ้ย ไม่ถึงยังงั้นหรอกค่ะบ้านวล" หลานสาวคนสวยเอ่ยขึ้นอย่าง
ปลอบใจก่อนจะเอ่ยต่อไปว่า

"เพียงแต่พวกเราก็ต้องรอคอยให้พี่รุทธ์เจอผู้หญิงที่สวยเลิศ เก่ง
เพอร์เฟกต์ชนิดหาที่ติไม่ได้ในสักวัน ถึงวันนั้นพี่รุทธ์ก็คงจะหาสะใภ้ให้
คุณป้าได้เอง"

"รอให้เขาเจอเอง ซาติน้ำป้าจะได้สะใภ้ใหม่ล่ะจ๊ะ"

"ของอย่างนั้นมันต้องค่อยเป็นค่อยไป" วิภาดาเอ่ยปลอบเพื่อนสนิท
ของตนบ้าง เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยังไม่คลายจากสีหน้ากังวลใจ

"ไม่ละ ฉันรอไม่ไหว ตั้งใจไว้แล้วว่าจะต้องหาผู้หญิงดีๆ มาแนะนำ
ให้ตารุทธ์รู้จัก เพียงแต่อยากจะขอความร่วมมือจากเธอนะวิ ตารุทธ์
เชื่อฟังเธอยิ่งกว่าฉันซึ่งเป็นแม่แท้ๆ ช่วยเกลี้ยกล่อมให้ฉันหน่อยได้ไหม"

วิภาดาที่มีสีหน้าลำบากใจ เรื่องคลุมถุงชนไม่ใช่เรื่องที่เธอเห็นด้วยนัก
และก็ไม่มองไม่เห็นทางเลยว่าหลานชายคนเก่งของเธอจะยอมรับได้อย่างไร
แต่ครั้งจะให้ปฏิเสธออกไปอย่างไม่รักษาน้ำใจเธอก็ทำไม่ลง

"แล้วคุณป้าหาสาวที่จะแนะนำให้พี่รุทธ์ได้แล้วหรือคะ" กรมาศถาม
อย่างสงสัย ผู้หญิงที่จะมาเป็นแฟนหรือภรรยาของพี่ชาย (ลูกพี่ลูกน้อง)
ของเธอ ไม่น่าจะหาได้ง่ายๆ ในโลกใบนี้ เพราะเธอรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นจะ
ต้องเป็นคนสวยเลิศ มีพื้นฐานครอบครัวที่ไม่มีประวัติต่างปว้อย แถม
สติปัญญาต้องไม่เป็นรองพี่รุทธ์ของเธอซึ่งจะมีสักกี่คนกันในประเทศไทย
และถึงแม้จะมี...ผู้หญิงแบบนี้ก็ยังเหลือเป็นโสดอยู่อีกหรือ

"ก็ยังไม่ได้นะสิ ป้าถึงได้ยังกลุ่มอยู่นี่ไงแก้ม"

"หาผู้หญิงให้พี่รุทธ์ถูกใจก็ยากยิ่งกว่ามเข็มในมหาสมุทรแล้วนะคะ
แล้วผู้หญิงเพอร์เฟกต์แบบนั้นกับผู้ชายอีโก้สูงอย่างพี่รุทธ์จะเห็นด้วยกับ

การคลุมถุงชนหรือคะป้านวล" กรมาศถามป้าสะใภ้อย่างอ่อนใจ

"ไม่ลองก็ไม่รู้นะแก้ม" นวลแซะเอ่ยขึ้นอย่างตื้อตึง ผู้สูงวัยกว่าเงยไป
ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้นเสียงดังอย่างยินดีว่า "เพื่อนๆ แก้มโง่ลูก มีคนไหน
ทั้งสวยทั้งเก่ง มาจากครอบครัวตระกูลดีๆ บ้าง แนะนำให้พี่เขาหน่อย"

"อ๊อ๊ย ป้านวลขา ไม่เอาละคะ" กรมาศส่ายหน้าอย่างสยงจนผู้ใหญ
สองคนต้องมองหน้ากันอย่างไม่เข้าใจ "เพื่อนสนิทแก้มที่ว่าสวยสุดๆ เก่ง
สุดๆ พี่รุทธ์เคยเจอยังดีซะไม่มีดี บอกว่าจบมาเสียสูง หน้าตาดีดี แต่พอ
เจอผู้ชายก็วิ่งเข้าไป ทำท่าเหมือนทอดสะพานให้"

"หมายความว่ายังไง แม่ไม่เข้าใจ"

"ก็ยัยเบมโง่คะ เจอพี่รุทธ์แล้วถูกอกถูกใจก็เลยเข้าไปชวนคุยนิดๆ
หน่อยๆ เท่านั้นแหละ ไม่เห็นจะนำเกลียดสักนิด แต่พี่รุทธ์คงดูออกว่าคิด
ยังไง เขาก็ถามมาคำหนึ่งก็ตอบไปคำหนึ่ง ทำท่าเหมือนไม่อยากจะมองหน้า
ไม่ให้ความสนใจอะไรทั้งนั้น แล้วพอแยกจากทางนั้นก็มาบ่นอุบเอากับ
แก้มว่าต่อไปเจอผู้ชายที่โหนอย่าทำกริยาอย่างนี้"

"เฮ้อ เวรกรรม" คราวนี้คนที่ป่นกลับกลายเป็นคุณอาของนายรุทธ์
เสียนี้ ส่วนมารดาบังเกิดเกล้าของเขา กำลังทำหน้าที่เหมือนต้องการยาม
โดยด่วน

ความเงยเข้าปกคลุมบรรยากาศภายในห้องรับแขกของบ้านหลัง
ใหญ่ที่นั่นชั่วครู่ ก่อนที่ทุกอย่าง หญิงสาวสะพรังคนเดียวในวงจะอุทานขึ้นด้วย
น้ำเสียงตื้อใจ

"นี่ออกแล้วคะ"

"ว่าไงแก้ม" นวลแซะเอ่ยถามหลานสาวอย่างยินดี มองหน้าสวยใส่นั้น
นิ่งอย่างมีความหวัง

"พี่เบรมโง่คะ" คนคิดโอเดียบรรเจิดขึ้นมาได้ทำหน้าที่ภูมิอกภูมิใจ
สุดๆ ที่ ในขณะที่มารดาทำท่าเหมือนลมจะจับเมื่อได้ยินชื่อนั้น และคน
สุดท้ายในห้องผู้ซึ่งรอดอยความหวังอันแสนจะริบหรี่กลับทำหน้าที่ประหลาด